

company is een groot Brussels gezelschap dat momenteel geen echte speelplek heeft; en aan communicatie tussen de diverse deelnemers aan het Vlaamse theaterleven lijkt me ten allen tijde een grote behoefte te bestaan. Brussel is net als Antwerpen en Gent een grote, gelaagde en complexe stad. Bovendien is het gezelschap van de kvs niet langer behuist in een traditionele schouwburg in de Lakensestraat, maar in een postindustriële complex in een wijk van Molenbeek waar zowat 80% migranten leven en zouden willen werken. In het beleidsplan dat we opstelden voor de volgende subsidieperiode hebben we enkel en alleen getracht onze ogen zo wijd mogelijk te openen voor die onontkoombare realiteiten. Dan kan je niet anders dan tot de conclusie komen dat je je niet mag beperken tot je eigen gezelschap en eigentijds repertoiretheater, hoewel dat uiteraard centrale elementen van onze werking blijven. Wij willen ons echter ook scherp bewust zijn van onze positie in de hoofdstad van Europa; daarom het Euro Theater Festival en de Europa-lezingen. Wij vinden dat we een heel belangrijke taak hebben op het vlak van de doorstroming van jonge acteurs en makers; daarom heeft Paul Peyskens de stokerij opgestart. En de bottelarij moet geworteld zijn in de wijk waar ze is gevestigd; daarom een zeer uitgebreide reeks buurtinitiatieven. Tot slot menen we ook een zekere receptieve verantwoordelijkheid te hebben. Als gezelschappen als De Tijd, het Nieuwpoorttheater, De Roovers, het ro Theater, Theatergroep Hollandia of De Trust/Art en Pro geen speelplek in Brussel hebben, moeten we die dan buiten de deur houden? Als er met die gezelschappen op lange termijn ook artistieke uitwisselingen mogelijk zijn, des te beter. Maar dat is zelfs niet de eerste bekommernis. Zij verdienen het gewoon hun werk in Brussel te kunnen tonen. Dat heeft niets met een of andere opgeklopte concurrentie-

slag met het Kaaitheater te maken. Daar is men nu net met andere dingen bezig. Evenmin kaderen die openheid en die initiatieven in verdoken pogingen om een kunstencentrum uit te bouwen. Misschien is dat ten dele een onvermijdelijk gevolg. De schrijvers van het artikel geven echter zelf aan dat de jaren 80 en de glorieperiode van de kunstencentra voorbij zijn. Dus proberen we in de bottelarij/kvs nu precies antwoorden te vinden op die 'actuele noden van het veld', in Brussel anno 2000. Niet om tot een of andere 'monocultuur' te komen, wel om de diversiteit en het pluralisme die we dagelijks rondom ons zien en voelen een juiste en interessante weerspiegeling te laten vinden in het artistieke beleid van een groot stadstheater in de stad Brussel. En dan komen heel veel dingen in beweging en ontstaat er inderdaad even een verwarrende maar noodzakelijke onduidelijkheid.

Bijna gevaarlijk is de manier waarop intenties en initiatieven waar het ten allen tijde om zou moeten draaien, in het redactioneel op verdoken wijze verdacht worden gemaakt. Zouden we niet beter intens discussiëren over de vraag hoe al die samenwerkingsverbanden nog beter kunnen worden uitgebouwd, dan er enkel een platte machtslogica achter te vermoeden? Meer nog, er wordt een opgeklopt angstsfleertje gecreëerd dat op niets berust en dat net iets te veel ruikt naar de manier waarop ons vandaag inderdaad voortdurend en van alle kanten een angst voor het nieuwe en het vreemde – en het onvermijdelijke – wordt aangeprept. 'Monocultuur', kom nu. In Brussel, Antwerpen en Gent wordt op deels gelijklopende, maar al bij al en gelukkig ook heel verschillende manier getracht om de diversiteit vorm te geven. Voor zover ik weet werken de drie stadstheaters met uiteenlopende makers en acteurs. 'Enkele directies' die het Vlaamse theaterbeleid zouden bepalen? Ik denk dat

de veelheid aan jonge gezelschappen en theatermakers in Vlaanderen en de manier waarop de commissie die in haar preadvies heeft gehonoreerd de beste garantie bieden dat niemand in zijn eentje dingen bepaalt. Als we dat in de bottelarij/kvs al zouden willen, zou het met onze huidige middelen geenszins mogelijk zijn. En de voorspelling van 'de nakende dood van het fenomeen stadstheater in Vlaanderen' vind ik ronduit lachwekkend. Misschien wringt daar precies het schoentje. Het lijkt me dat de auteurs van het redactioneel een enge en misschien zelfs voorbijgestreefde visie op dat fenomeen propageren. In Antwerpen, Gent en Brussel wordt mijns inziens precies getracht dat fenomeen opnieuw te definiëren en het op allerlei levensnoodzakelijke manieren te verbinden met wat er in de grote Vlaamse steden leeft, natuurlijk met wisselend succes. Uiteraard willen we, alleszins in de bottelarij/kvs, zo tot 'eigentijds repertoiretheater' komen. Maar initiatieven als het Euro Theater Festival, de stokerij, de buurtwerking en de confrontatie met allerlei gastgezelschappen spelen daarin een cruciale rol. Kortom, we hebben maar één doel voor ogen: 'eigentijds repertoiretheater' en 'betere en interessantere voorstellingen', maar met open vizier en met de deuren wagenwijd open, in voortdurende samenwerking met een buurt, een stad en allerlei collega's en disciplines en ja, vanzelfsprekend, als het even kan, in de context van een groot 'cultuurhuis', eerder dan een traditionele schouwburg. Beter daaraan werken in een ongewisse toekomst, dan nostalgisch verlangen naar een verleden dat onvermijdelijk voorbij is en dat die 'actuele noden' eigenlijk niet serieus neemt. Of gaan we nu echt alleen zitten kniezen in ons eigen kleine hokje van ons eigen kleine sectortje?